

Глава 7

– Както винаги закъсня – нахока я добронамерено Шейн, когато по-късно същия ден вечерта тя влетя забързано в двора на ресторанта. Имаха среща с родителите му за вечеря и резервацията бе за седем, а сега беше седем и пет.

– Съжалявам, извинявай. Знаеш ме каква съм – премига тя, а той я поведе навътре. Обикновено не се тревожеше за пет минути закъснение, но сега резервацията бе в L'Escivain – един от най-известните и първокласни ресторанти в Дъблин и срещата бе с родителите на Шейн. Щом семейство Ричардсън искаха да се бръкнат за вечеря в ресторант със звезди Мишлен*, най-малкото, което можеше да направи, бе поне да не закъснява.

– Няма нищо, не се притеснявай. Те чакат на бара, казах им, че си попаднала в задръстване – увери я Шейн.

Спокойното му изражение поддържа на Кара. През целия ден се бе опитвала да прогони тревогата, която се спотайваше в сърцето ѝ след телефонния разговор с майка си. Първата реакция на Бети, след като чу новината, отвори нова бездна от тревоги и червейчетата на съмнението цял ден пълзяха в ума ѝ: какво си мислеха другите, че трябва да направят двамата с Шейн за сватбата си.

– Добре ли съм? Как изглеждам? – Беше нервна. Преди да напусне „Октагон“, се преоблече и смени ежедневните си дрехи с красива рокля с цвят на чаени листенца, obu високи обувки за велико удивление на Конър.

– Много скромно – подразни я шефът ѝ. – Изключително подходящо за среща със сватовете.

– Умник! Не ми е първата среща с тях – отвърна тя, ядосана, че той явно бе решил да се занаса с нея, защото знаеше колко нервна бе винаги когато се срещаше с родителите на Шейн. Макар че, когато му съобщи новината, беше очарован.

---

* Престижно отличие, създадено през 1926 г. от фирмата за автомобилни гуми Мишлен за ресторанти. Има само 3 степени (една, две и три звезди) и се дава много трудно. Например през 2012 г. в света е имало само 107 ресторанта, удостоени със звезди Мишлен, 26 от тях – във Франция. – *Б. пр.*

– Поздравления. Надявам се, че ще те направи щастлива – каза просто Конър, когато му показа диаманта и тя си пожела реакцията на всеки да бъде така искрена, открита и честна.

– Изглеждаш фантастично – увери я Шейн. – Сияеща. Мисля, че и родителите ми също са развълнувани. Сякаш предусещат нещо.

Тя му се усмихна и си пое дълбоко въздух. Лорън и Джийн Ричардсън бяха леко претенциозни, имаха много пари и високо обществено положение, но Кара все пак се чувстваше добре с тях и не им завиждаше. В края на краищата по-важното бе, че бяха отгледали и възпитали такъв мил и щедър човек като Шейн. Значи бяха направили нещо правилно и хубаво в живота си.

Те я приеха от първия ден, не вирнаха високомерно носовете си заради обикновения ѝ произход на момиче от работническата класа. Това бе добър знак.

Кара и Шейн влязоха в ресторанта и се упътиха право към винения бар – едно елегантно и уютно място в средата на залата, където бе поставено голямо пиано. На бара веднага им предложиха по чаша шампанско.

Лорън и Джийн седяха до една висока масичка с по чаша шампанско пред тях. Майката на Шейн, винаги безупречно облечена, изглеждаше доста по-млада за годините си и нямаше нито един бял косъм в добре подредената си коса с цвят на кестен. Лицето ѝ бе гладко и без бръчки, което според Кара се дължеше на мазилата, които тя с религиозна посветеност полагаше върху кожата си всеки ден и които струваха стотици лири за унция. Лорън поддържаше формата си с фитнес тренировки два пъти в седмицата и имаше личен инструктор по йога.

Джийн бе забележителен джентълмен, с доста добра физика и хубост, които бе предал на сина си. Имаше аристократични черти и винаги говореше литературно, с тежък и помпозен акцент.

– О, ето те и теб, скъпа! – усмихна ѝ се той, когато приближиха. Тя го целуна по двете бузи.

– Радвам се да те видя, Джийн – отвърна Кара. Първоначално ѝ трябваше известно време, докато свикне, но сега се чувстваше добре, използвайки малките им имена, когато се обръщаше към тях. – Лорън, изглеждаш прекрасно!

Облечена от глава до пети в „Шанел“, Лорън Ричардсън я посрещна с топла прегръдка, но Кара се уплаши да не „измачка“ тоалета ѝ и отвърна по-сковано.

– Ти също – върна комплиментата тя. Както бе прието, родителите на Шейн говореха умерено високо, по-скоро тихо, рядко повишаваха глас и бяха бързи в преценката си, без да показват емоции. След минути един сервитьор заведе четиримата горе и им показа една от най-хубавите маси в заведението. Кара винаги се изненадваше колко хора познават бъдещите ѝ роднини. Тя не се блазнеше да се издигне по стълбата на социалния живот, но когато я представяха на известни ирландски политици или телевизионни звезди, се чувстваше леко омагьосана и зашеметена просто защото те бяха казали „Здравей“ на родителите на Шейн.

– Съжалявам, че закъснях. Трафикът беше направо убийствен – извини се Кара. Лорън и Джийн седнаха на своите столове, сложиха салфетките върху скута си, докато тя остави чантата си под масата и се настани. Забеляза спокойните им лица и веднага се опита да ги имитира. Винаги се чувстваше прекалено прибързана, прекалено импулсивна в тяхно присъствие. Те бяха толкова различни от нейното семейство, които, също като нея, имаха склонността да бъдат неорганизирани и шумни.

– Не мисли повече за това, скъпа – увери я Лорън, взе коктейла си, който я чакаше на масата, и отпи деликатна глътка. – Джийн се възползва и поръча коктейлите – Надявам се, че нямаш нищо против.

Като по поръчка пред Кара се появи чаша джин с тоник, макар че тя не си падаше по джина, но не искаше да му каже (вече го бе правила няколко пъти), че не е по вкуса ѝ. Затова отпи малка глътка.

– Благодаря – усмихна се учтиво, опитвайки се да не се мръщи на острия вкус на алкохола.

– Пропусна Боно. Ако бе дошла няколко минути по-рано, с радост щяхме да те представим на него – коментира Лорън.

Боно? Тя сериозно ли говореше за певеца Боно? Кара погледна Шейн, който, като човек свикнал с приказките на родителите си, само се усмихна и завъртя драматично очи.

– О, колко жалко, че съм го изпуснала – отговори учтиво, въпреки че ѝ бе малко смешно.

Последва дълга пауза, изпълнена с мълчание, и Кара се размърда на стола си. Лорън и Джийн се облегнаха, а един много приятен сервитьор им предложи кошница, пълна с прясно опечени хлебчета, от които се надигаше такова ухание, че устата ѝ се изпълни със слюнка.

Кара вдигна ръка, за да посочи едно хлебче „Гинес“, което изглеждаше особено изкушаващо. При този жест видя как очите на Лорън забелязаха пръстена, който проблесна върху пръста ѝ под светлините от тавана.

– О! – усмихна се тя. – Какъв прекрасен пръстен.

Кара преглътна трудно и моментално погледна към Шейн.

– Благодаря. – Не беше сигурна какво да отговори. Дали той вече им беше казал, или...?

За щастие, Шейн пое инициативата. Когато сервитьорът се отдалечи, той посегна и хвана ръката ѝ.

– Мамо, разчитах на теб да го забележиш. Винаги наблюда телна и винаги нащрек. Нищо не може да ти убегне от погледа. – Той погледна от единия към другия си родител. – Всъщност Кара и аз имаме новина. – С тези думи ѝ се усмихна. – Помолих я да се омъжи за мен и за мое най-голямо удоволствие, тя прие.

Настъпи кратко мълчание, но Кара забеляза, че Джийн и Лорън размениха бързи погледи, преди бащата да проговори.

– Прекрасна новина! – рече той. – Чудесно, сине. Кара, добре дошла в семейството.

Лорън се усмихна и потупа ръката ѝ.

– Поздравления, скъпа.

Кара моментално се почувства по-спокойна. Добре. Чудесно. Просто поздравления и добре дошла в семейството. Това беше ролята на родителите на младоженеца. Нямахме предложения за църква, за списъка с гостите или какъв ще бъде сценарият и роклята.

– Шейн, имаш добър вкус – изгука майка му, разглеждайки пръстена по-отблизо. – Изключително стилин и подходящ за момента. Винаги можеш да го смениш с нещо по-голямо в бъдеще.

Супер! Дотук бяхме с „ненамесата и липсата на предложения“.

– Мисля, че е перфектен. Аз едва ли щях да избира по-хубав – коментира и Джийн, усмихвайки се на сина си.

– И така – продължи да гука Лорън, като посегна към чантата си и извади един бележник на „Луи Вюитон“. Започна да прелиства страниците, оглеждайки месеците. – Каква дата сте избрали? Мисля, че късната есен ще бъде идеално и ще подхожда много на натюрела на Кара.

– Октомври наистина ще бъде добре – съгласи се Джийн. – Ще говоря с Патрик Джоунс от клуба. Наскоро чух, че момичето на Уилямс се е сгодило, а ние не искаме да ни изпреварят, нали?

Кара само успя да отвори и затвори устата си, тъй като загуби дар слово. Тя сериозно се надяваше, че той не говори за Клуб К, чиито членове бяха семейство Ричардсън. Хубаво място, но прекалено лъскаво и безбожно скъпо. Шейн забеляза погледа на годелицата си и заговори.

– Мамо, татко, няма да се наложи. Не сме решили още какво искаме, но не мисля, че клубът е подходящо място.

Родителите му се спогледаха, докато Кара най-накрая успя да възвърне гласа си.

– Да, както казах тази сутрин на майка ми, смятаме сватбата да бъде малка.

Лорън и Джийн Ричардсън погледнаха изумени сина си и бъдещата си снаха, опитвайки се да смелят чутото. После най-неочаквано майката на Шейн се усмихна мило, сякаш току-що осъзна защо искаха малка сватба.

– О, Кара, скъпа, моля те, не се притеснявай. Ние, разбира се, ще се погрижим за всичко. Оценявам високо загрижеността ти, ти се притесняваш дали плащането на сватбата няма да затрудни родителите ти. Ние имаме възможности, ще се погрижим за всичко.

– Лорън, въобще не става дума за това – отвърна леко оскърбена Кара. – Никой не говори за възможности. Честно казано, аз и Шейн искаме да бъде малка сватба, искаме да присъстват само нашите скъпи хора и близки приятели... – Тя погледна Шейн, който кимна в знак на съгласие.

Но Лорън очевидно бе неспособна да го съдвече, затова моментално прескочи на друго, съвсем различно заключение относно въпроса защо някой би искал малка сватба. Тя погледна към чашата, от която Кара едва-едва бе близнала.

– Добре, скъпа, ако подозренията ми са верни, то не съм напълно сигурна дали е подходящо да пиеш алкохол...

Кара се изчерви до корена на косата си.

– Не, не е това... Аз не съм...

– Мамо! – извика и Шейн. – Тя не е бременна. И въобще не става дума за пари. И двамата предпочитаме малка сватба, помпозната показна сватба не е по вкуса ни. Край на темата!

Кара въздъхна с облекчение. Слава на бога, че Шейн беше тук, за да я защити. Тя не се чувстваше беззащитна, както когато говори с майка си.

Израженията върху лицата на Лорън и Джийн обаче подказваха, че темата със сигурност не бе приключена.

– Шейн, аз не разбирам за какво говориш. Малка сватба? Как смяташ, че ще стане? Веднага се сещам за поне двеста души, които трябва да присъстват в списъка с гостите – настоя баща му. – И в тази бройка въобще не влизат бизнес партньори и други познати. Като си помисля за всички сватби, на които сме присъствали през годините... просто е въпрос на добро възпитание да върнем поканата на тези хора.

– Абсолютно. Това е задължително и необходимо – подкрепи го с надменно изражение Лорън.

– Не, мамо, не е нито задължително, нито необходимо – отговори Шейн и тонът му бе безкомпромисен. Той рядко губеше самообладание, но Кара можеше да каже, че в момента бе раздразнен от пристрастията на родителите си към изискванията на социалната им класа. – Кара и аз няма да познаем тези хора, дори ако се сблъскаме с тях на улицата. И ми се ще да се обзаложа, че и вие няма да ги познаете. Освен това, от какъв зор трябва да ги въвличаме в това?

Тя погледна крадешком през масата. Родителите му седяха с каменни лица. Лорън започна да клати глава.

– Мисля, че ти не разбираш, Шейн. Ние се радваме и сме щастливи за вас двамата. Искаме да имате всичко, за което сте мечтали на своя специален ден. Но разбери, че като наш единствен син и наследник на бизнеса, тази сватба е не само за вас, но и за нас – завърши тя, поглеждайки ги право в очите.

Джийн кимна в знак на съгласие.

– Да, Шейн, майка ти е абсолютно права. Не забравяй, че тази сватба ще бъде също и за нея, а ние ще посрещнем Кара в семейството като наша дъщеря. Никаква глупава малка церемония, каквато вие сте си намислили, не може да попречи на това. В случая вие просто нямате избор. Законите на обществото изискват сватбата да покаже нашия стандарт – завърши тържествено той.

Кара не можеше да повярва на ушите си. За какво говореха тези хора? Какви закони, какъв стандарт, дето го изисквали? Няма ли избор? Какво ставаше тук, за бога?

Шейн изсумтя от недоволство и несъгласие.

– Какви социални закони? В тази страна? Имате предвид превиването на гърбове и позлатяването на приятелчетата от вашия бизнес? Златното ви обкръжение? Социални стандарти, дрън-дрън. Кара и аз не искаме да имаме нищо общо с тези глупости. Ще се оженим така, както ние искаме. Край!